

Nr 5.

Av herr **Welin**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående förbud mot utförande av fotografiskt arbete å sön- och helgdag.

Det är en strävan, som mer och mer gör sig gällande, att söndagsvila i största möjliga utsträckning bör beredas alla, som äro i daglig sysselsättning. På de allra flesta områden, där söndagsarbete hittills förekommit, har man numera antingen avskaffat det eller, där det på grund av särskilda omständigheter måste fortgå, sökt inskränka det så långt som möjligt. Det torde vara överflödigt att inför riksdagen motivera den sant mänskliga känsla, som gör sig gällande i denna strävan.

Fotograferna torde nu vara bland de få yrkesmän eller näringsidkare, för vilka inga som helst bestämmelser i denna riktning förefinnas eller åtminstone ansetts tillämpliga. På många håll inom fotografernas led har emellertid den meningen allt mer och mer gjort sig gällande, att fotografiaffärernas öppethållande om sön- och helgdagar borde i lag förbjudas. Och man har tänkt, att det skulle kunna ske med tillhjälp av strafflagens 7 kap. 3 §, som lyder sålunda:

»Idkar någon å sön- eller högtidsdag, emellan klockan sex om morgonen och klockan nio om aftonen, hantverk eller annat arbete, som uppskov tåla kan, straffas med böter, högst tjugu riksdaler, utan att det sker till egen eller annans nödtorft. Lag samma vare, om kramlåda eller annan dylik bod å sådan sabbatstid till salu öppnas.»

Det synes, som, då denna paragraf talar om sådant »annat arbete, som uppskov tåla kan», detta skulle kunna tillämpas på fotografens arbete. Emellertid har man genom prejudikat från högsta domstolen av den 6 maj 1902 ingen möjlighet att med tillhjälp av denna paragraf få fotografiaffärerna stängda om sön- och helgdagar. Det torde sålunda erfordras, att en ny lagbestämmelse tillkommer för detta ändamål.

Frågar man sig, om några olägenheter kunde vara förknippade med ett förbud mot fotografiaffärernas öppethållande sön- och helgdagar, så är det klart, att då allmänheten vant sig vid att i stor utsträckning anlita fotografen på söndagarna, det till en början blir en rubbning i denna vana och helt säkert förlust för en och annan fotograf, som i främsta rummet har söndagskunder. Men snart nog torde allmänheten komma att finna sig tillrätta i de nya förhållandena och göra sina besök hos fotografen på vardagarna. Man bör väl åtminstone räkna med, att den allra mesta fotograferingen sker av ett berättigat behov att erhålla fotografier, och att det endast i mera enstaka fall är rena tillfälligheter, som göra, att man fotograferar sig. I den mån detta senare är fallet, skadar det icke ur allmän ekonomisk synpunkt, att förbudet lägger ett litet hinder i vägen för sådan rent obehörlig fotografering. Nödvändigt är emellertid, att en stängningslag så affattas, att den blir verksam även gentemot s. k. »brevkortsfotografer».

Några atelierer i Sverige ha alltid varit stängda om söndagarna, och dessa äro, enligt uttalande från fackmannahåll, var på sin plats, kanske de mest ansedda och bästa affärerna.

Beträffande förhållandena i Norge heter det i »Svensk fotografisk tidskrift» för juli 1918: »Sedan fotograferna i Norge nu kommit in under hantverkslagen, är all fotografering förbjuden sön- och helgdagar. Endast försäljning av färdiga bilder är tillåten, under förutsättning att gällande förordningar om lokalens öppethållande iakttagas».

I Danmark står söndagsstängningen, åtminstone under en del av söndagen, sedan länge på dagordningen.

I England äro fotografiateljerna stängda om söndagarna.

Med anledning av det framförda tillåter jag mig således hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t behagade låta utarbета och för riksdagen framlägga förslag till sådan lagbestämelse, att fotografiarbete må varda förbjudet under sön- och helgdag.

Stockholm den 14 januari 1919.

S. Welin.